Maakooli õpilased käivad veel, reha peos, kooliõue koristamas, ent pealinna koolilapsed võtavad Läänelt eeskuju ja kaebavad, et halvad hinded tekitavad stressi. MARKO MUMM

Anname õpetajale peksa!

Mida rohkem me Euroopast räägime, seda veidramaks muutume. Nüüd tuleb välja, et hinded põhjustavad stressi! Appi! Muide, eile oli mul vikerkaar veidi vales kohas, elektripirn esikus läbi põlenud ning supp liiga kuum – ajas ikka närvi küll. Vedas, et ma enam koolis ei käi, muidu oleks mõne halva hinde puhul (ainuke hea hinne minu jaoks oli keskkoolis viis) vist küll kellegi maha löönud – afektiseisund ikkagi!

Kunagi ei ole nii, et kõik on võrdsed ja rahul. Ei ole lapse süü, kui tema vanemate DNA-s on mõistuse koha peal tühik. On neid tühikuid siis tõesti nii palju, et meie koolid on täis lolle ja nõrganärvilisi, tingituna nende DNA-st? Pigem on see tingitud laiskusest ja ebaratsionaalsusest, mis koolitükke valmis ei lase teha.

Kes meist ei soovi kiitust ja otsi tunnustust? Kes tahab jääda kiitusest ilma seetõttu, et see võib kedagi solvata? On see normaalne, et kuna Benno on luuletaja ja Teodor mõistab hästi matemaatikat, siis kokkuvõttes pole nad kumbki suurt midagi väärt, vähemalt avalikult mitte? Ja jumala eest, ärge te lauljale aplodeerige, see võib solvata peakokka!

Tagasi laste juurde. Kas tõesti on meie eesmärk jõuda ühiskonda, kus laps võib avalikult õpetaja vastavalt oma teadmistele zooloogias või anatoomias "ümber ristida" ning see, kes on karistuseks nurka pandud, võib oma vanemad selle eest mõneks aastaks leivatoidule saata. USA-s ongi sinnamaale jõutud, kus kõige parem on elada sellel, kes ei tee tööd ja on saatnud korda mõne kuriteo (lisaks peab ta veel olema mitte-valge, kuuluma mingisse usulahku ja seksuaalvähemusse), sest teda peab aitama ja kaitsma (see, kelle maja ta maha põletas, lapse vägistas, koera jumalale ohverdas ja rassismi pärast kohtusse kaebas, kuna too oli juuksuri juures oma juuksed mustaks värvida ja krussi ajada lasknud), kuna kõik sai alguse sellest, et teda ahistati lapsepõlves (tal kästi kooli minna ning ta sai seal mitte kõige parema hinde).

Kunagi oli väga populaarne raamat kangelaspioneeridest, kuhu pääsemise primaarseks eelduseks oli see, et tuli oma isa, vanaisa või vähemalt onu üles anda. Nii saidki Pavlik Morozovist ja Pavel Kortšaginist eeskujulikud lapsed!

Väärtushinnangud on muutunud koos ajaga, selles ei ole midagi imelikku. Küsimus on lihtsalt selles, kuidas ja mille alusel need muutuvad. Võib-olla läheb kunagi täide ka Marxi ja Engelsi soov jõuda sinna, kus keegi töö eest palka ei saa. Eelnev kogemus on küllalt selgesti näidanud, et hea töö väärib head tasu (palka, hinnet, tunnustust) ning see, kes selle headuse otsustab, vajab selleks jällegi eelnevat kogemust. Kahjuks ei tunne ma moodsamaid haridusteooriaid, kuid millegipärast ma ei usu, et need väldivad inimese soovi saavutada edu ja leida tunnustust. Huvitav, kui palju inimesi käiks kasiinos, kui nad ei peaks aparaatidesse raha sisse panema ja aparaadid ei annaks raha välja?

Kallid lapsed! Kes tahab pääseda raamatusse kangelastest, mis on mul juba koostamisel, kogugu oma vanemate kohta süütõendeid (ja kui neid pole – tekitage need) ja andke õpetajale peksa! Aga mina kolin siit ära!

IMRE-GUSTAV VELLAMAA
Tallinnast